

WARMING-UP AMATEURVOETBAL

De wrotters van De Wâlde

Hard werken zit in de genen van de familie Kuiper uit Elahuizen. Daarom passen Marten, Herre, Stephan en Wiebe Rein ook zo goed bij het eerste van De Wâlde.

JOHAN STOBBE

De wind komt deze avond uit het oosten. Vanaf het naastgelegen boerenbedrijf drijft de geur van koeienmest richting het trainingsveld van De Wâlde. Marten (31), Herre (22), Stephan (22) en Wiebe Rein Kuiper (20) valt het nauwelijks op. De Elahuister boerenzonen zijn opgegroeid met de geur en spelen stocijns hun partijtje.

De vier hebben zichtbaar plezier. „Dit is in útlaatklep foar ús”, zegt Marten, de oudste van het stel. Hij houdt met zijn vader het boerenbedrijf van de familie draaiende. Daarnaast werkt hij drie dagen elders. Broertje Herre melkt vijf dagen in de week in de ochtend bij een ander, is vijf dagen vertegenwoordiger bij een fokkerijorganisatie en schuift eenmaal thuis moeiteloos bij in het boerenbedrijf.

Het zijn drukke dagen. Maar het voetbal willen ze niet missen. De Wâlde is een groot deel van het sociale leven van de vier. De voetbalzaterdagendagen eindigen meestal in de kroeg. „Sûnder my”, zegt Marten haastig. „Ik ha ek noch in lytse thús.”

Ook achterneef Stephan vertoeft na z'n volledige werkweek die aangevuld wordt met arbeid op de boerderij van zijn vader graag op het voetbalveld. Alleen Stephans neef Wiebe Rein heeft het boerenleven achter zich gelaten. Hij studeert en werkt drie dagen bij een bouwbedrijf.

Vies van aanpakken zijn ze duide-

Wiebe Rein, Herre, Stephan en Marten Kuiper op het trainingsveld van De Walde. FOTO SIMON BLEEKER

lijk niet. Ook op het veld is werklust hun kracht. „It wrotten sit der by ús allegear wol yn”, zegt Herre.

Toch heeft ook elk van de Kuipermannen zijn eigen kwaliteit. Eensgezind wijzen de vingers richting Wiebe Rein als gevraagd wordt naar de meeste technische speler van het stel. En de snelste? Met afstand Stephan. „We moatte mar net oer de traachste begjinne”, zegt Herre lachend. Hij kent zijn beperkingen. Hij is ook de hardste van de vier, vinden de anderen. Wiebe Rein wijst naar Marten. „En hy is de ferfelendste. Moatst him altyd trije kear foarby.”

Dat geldt vooral voor spelers die

op zaterdag het tweede van De Wâlde treffen. Marten Kuiper deed vorig seizoen een stapje terug, maar traint nu weer bij het eerste. „De tiden komme my better út”, legt hij uit. „Om sân oere traine is foar my net te dwaan mei wurk en gesin.” Wanneer nodig is hij overigens gewoon inzetbaar in het eerste. „Ik ha de earste tweintich minúten al wer spile.”

Broertje Herre heeft ook geen basisplaats. Eigen schuld. Hij miste vanwege veekeuringen de eerste wedstrijden van het seizoen. „Jurearre is myn oare hobby”, zegt hij. Hij blijft vechten voor een basisplek, dat zit in het bloed van een wrotter.

Wiebe Rein en Stephan zijn wel basisklanten. Ze pikken hun doelpuntjes mee en pakten met De Wâlde al zes punten in de eerste vier duels. Niet toevallig allemaal thuis. „As hjir fan dy ‘stadgers’ komme dy’t ús ûnderskatte, dan jout ús dat in kick”, weet Marten. „Switbantsjes en it hier strak achteroer”, legt Herre uit. „Tsjin dy ploegen binne wy op ús sterkst. Dan batse wy derop.”

Daarmee is de ploeg in de afgelopen zes jaar van de vijfde klasse opgerukt naar de tweede klasse. Of de club boven de stand leeft? „De ferieniging wol. We ha mar 120 leden”, denkt Stephan. „Mar net kwa spilers.

We ha twa goeie lichten efter mekoar hân.” Maar er achter zit weinig. Geen A's, geen B's en in het tweede is ook weinig aanvulling. Laat staan vanuit het derde. „Dêr spylje ús heiten yn”, zegt Wiebe Rein lachend.

Genieten van het moment, maar tegelijk maken de vier zich ook wel zorgen over de toekomst. „Dit moat wol wat by mekoar bliuwe, want oars krijst wer in frije fal”, weet Herre. De kleine van Marten is pas twee en heeft nog tijd nodig. Wiebe Rein: „We moatte no meipakke wat wy kinne. As wy ús hânhavenje dogge wy it goed.” Met 'wrotte' moet dat lukken. „Hurd wurkje is De Wâlde eigen.”